

מנחות דף סב

עניין: מוליך ומביא מעלה ומוריד
בשתי הלחם ובלולב

מהרש"א ח"א סוכה לו: -לח.

ח"א דף לו ע"ב מניח ב' הלחם כו' מוליך ומביא למי שד' רוחות כו'.
 הכוונה כי שתי הלחם הקרבתן בעצרת רמו לשני לוחות וע"ה לכו
 לחמו בלחמי והיו ב' עשרונים ע"ש י' הדצרות שהיו בהן והיו סולת ע"ש שהמורה כסולת
 נקיה מחטה כמ"ש צזה במסכת הוריות ט' וז' כצעים ע"ש כצעים ללבושך דדרשין צפ'
 אין דורשין פ' דברים שהם כצונו של עולם והיה מוליך ומביא למי שד' רוחות כו' שע"י
 המורה הקצ"ה מקיים עולמו הכולל ו' קצוות שהם ד' רוחות ושמים וארץ כמ"ש
 הרא"ש יא' גזי לולב ומ"ד כדי לעצור רוחות וטללים רעים שהמורה [היא] מגינה ומללת על
 כל אלו:

ח"א דף לח ע"א וכן לולב כו'. ע"פ מ"ש פ' הקומץ א' ארבע מינין שזלולב ב' מהן
 עושין פירות וז' אין עושין פירות כו' ועוד שיהיו כולן באגודה א' כו'
 והוא מוצא שם ד' כחות שצ"שאל ב' מהן עושין פירות ומ"ט כדמיון הלולב והאחרון וז' אין
 עושין פירות ומ"ט כדמיון הדם וערבה והיו אגודה אחת שיגינו אלו על אלו והשתא עיקר
 הנענוע צ"ב שעושין פירות שהוא הלולב צימין והאחרון צשמאל למי שהו' קצוות שלו שיעצור
 רוחות וטללים רעים מזמן החג שמתחילין הרוחות והגשמים: ממטי ומייתי ליה ואמר

רש"ר הירש שמות כט, כב-כה

"תנופה" היא תנועה במאוזן מעצמו ואל
 עצמו לכל ארבע הרוחות ("מוליך ומביא");
 ו"תרומה" היא תנועה אנכית למעלה ולמטה
 ("מעלה ומוריד"). שתיהן מורות על מתנות,
 לאנושות בכלל ולה'; לפיכך תנועות אלה הן
 ביטויים סמליים לאותו המושג. "תנופה",
 התנועה במאוזן לכל הצדדים, "מכוונת" את
 החפץ אל הציבור. המניף מתחייב בכך
 להקדיש את שימוש החפץ למען מטרות
 הציבור. ו"תרומה", העלאה והורדה, מבטאת
 את התחייבות האדם להקדיש את החפץ ואת
 כל המטרות הארציות לשמים.